

א.ד.

פרוטוקול מס. 35/ב'

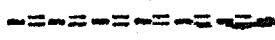
מישיבת ועדת הכלכלה
התקיימה ביום ג', י"ט בסיון, תשי"ז - 18.6.57 בשעה 11.00

ג ו כ ח י ם

חברי הוועדה: היו"ר ב. אבניאל
מ. אולמרט
ב. אזניה
א. זילנסקה
י. ליצני
ג. שוקן
ש. שורש

מוזמנים: שר המסחר והתעשייה פ. ספיר,
מר גלבוע - מטעם משרד המסחר והתעשייה.

סדר-היום: שאילתות לשר המסחר והתעשייה -
(1) בענין בית-החרושת לנייר בחדרה;
(2) בענין מחסנית לאחסנת כותנה.

היו"ר ב. אבניאל: אני פותח את הישיבה.

נפתח בשאילתה בענין בית-החרושת לנייר בחדרה. לפי מספרים וחומר שהובאו בפני, שאינני אחראי לדיוקם המלא, יוצא שבית-החרושת לנייר בחדרה מקיים רק על חישובים מלאכותיים ולמעשה הערך של הדולר הנחסך עולה כ- 7 - 6 לירות. זה עולה למדינה יותר ביוקר ב- 2 מיליון דולר לשנה. טכום שאפשר היה לחסוך אותו אילו היינו מביאים נייר מהחוץ. הדבר גם גורם להפחתת הסחר שלנו עם פינלנד ב- 3,5 מיליון ל"י.

נשאלת איפוא השאלה? אם המצב הוא כן, לשם מה לתת הרחבה לבית-חרושת זה גם לייצור נייר לאריות תפוחי-זהב, כאשר הוא יעלה ב- 100% יותר ביוקר? מסתבר שגם מוסחי משרד המסחר והתעשייה וגם המוסחה מטעם האו"ם קבעו, שאין לבית-חרושת זה סיכויים לעמידה ברשות עצמו אלא על-חשבון סובסידיות גדולות. היינו מעוניינים לשמוע בנדון פרטים מהשר.

אד

שר המסחר והתעשייה פ. ספיר:

עניתי בכנסת על מספר שאלות בענין בית-החרושת לנייר בחדרה, אני חייב לציין שהאיש אשר שולח את החומר בנדון, שהוא אינטרסנט, איננו טרייק - ואני מתכוון לאותו יהודי ישיש בשם עויזרמן. אינני בטוח אם הדולר הנחסך עולה 2,060 ל"י, כפי שטוענים אנשי בית-החרושת; מה שאני כן בטוח הוא שלמספרים של סר עויזרמן אין כל יסוד, המשרד בדק את מחירי הנייר בעולם ואת מחירי הנייר אצלנו. איננו יכולים לחשב כאן את מחיר ה"דמפינג", כי בשום פוער אין מביאים זאת בחשבון. בדקנו את המחירים ואת ההפרש וסתבר שאין הבדל גדול בין המחירים כאן לבין המחירים בחו"ל. יש דברים שהמחירים שלהם הם לפי 2 - 2.5 - 3 ל"י הדולר.

לפי חשבון שעשינו עם אנשי בית-החרושת, ה מפעל חוסך על 15,000 - 14,000 טון הנייר שהוא מייצר - 900,000 - 800,000 דולר. אנשי בית-החרושת טוענים שהחסכון הוא כ- 1,200,000 דולר. הם טוענים שהשער הנוכחי של הדולר הנחסך הוא 2,060 ל"י, אבל אנו לקחנו בחשבון מטוצע של 2,500 ל"י הדולר, מבלש להביא בחשבון את מחיר ה"דמפינג" "דמפינג" הוא כבחינת מסחר כלכלי חצי-פוליטי. אם סוכר עולה בארצות-הברית 200 דולר הטונז, ואפשר לקנותו לפעמים עבור 120 דולר, אזי איננו יכולים לעשות את הקלוקוציה בהתאם למחיר האחרון. הסכמת לטר עויזרמן, שאיננו יכולים לעשות את הקלוקוציות לפי מחירי הנייר של פינלנד, אשר רוצה "לזרוק" סוכר זה לשווקים בשביל מטבע קשה.

אנו עשינו הסוואה עם ארצות בעולם המייצרות נייר בעצמן או קונות נייר, והרי הספרים:

נייר בטול עץ להדפסה סחירד בארצות: גרמניה, בלגיה, שווייץ, איטליה, טורקיה, יוון אנגליה (בלירות ישראליות) - 1100 - 700, ואילו אצלנו - 761 ל"י;

טורקיה ויוון - 1000 - 600 ל"י, ואצלנו - 656;

טול עץ לכתיבה בארצות: גרמניה, בלגיה, שווייץ וצרפת - 870 - 630 ל"י, ואצלנו - 818 ל"י;

טול עץ אופסט בארצות: בלגיה, שווייץ וצרפת - 820 ל"י - 760 ל"י, ואצלנו - 818 ל"י;

טול עץ להכפלה בארצות: בלגיה, שווייץ וצרפת - 800 - 650 לירות, ואצלנו - 761 ל"י;

נייר קרפט לשקי סלט בארצות: גרמניה, איטליה, יוון וטורקיה - 950 - 540 לירות, ואצלנו - 530 לירות;

מכיל עץ לכתיבה בארץ בלגיה - 690 לירות, ואצלנו - 713 לירות; מכיל עץ להכפלה בארץ בלגיה - 750 לירות, ואצלנו - 656 לירות; סולפיט בארצות שווייץ ובלגיה - 750 - 640 לירות, ואצלנו - 730 לירות.

הנתונים הללו הם לסוף 1956, הם במקביל מארצות-הברית ובנדקו על-ידי אנשינו בארצות-הברית. ססתבר שההפרש בין המחירים בארצות אלו לבין המחירים אצלנו הוא בערך 10%.

כאשר אנו צריכים לשלוח סחורות לפינלנד הרי הן עולות לנו 60% - 50% בדולרים, צריך להביא בחשבון את ענין ה"קלירינג". אל לנו לשכוח שהט צריכים לקנות בארץ קוטטיק-סודה, הקיימנו מפעל לקאוסטיק סודה והושקע בו כסף לא מתוך רצון להפיק רווחים, לא מתוך מגמות קפיטליסטיות. זוהי השקעה של כ- 300 יהודים מארצות-הברית, המטשלה נתנה הלוואה של 50% למפעל. ישנתי עם סוכחים והט תולים תקוות טובות במפעל, אבל הקוטטיק סודה צריך לעלות

פי 1,5 מאשר בארצות אחרות, כי לשם ייצור זה דרושים חסמל ודלק. החסמל עולה לנו פי 2,5 - 2 מאשר בארצות אחרות, הוא משתמש בקוסטוק טודה ישראלית ובכלור הקופק בישראל, קיימים שני מפעלי כלור שטריון לא הגיעו למלא תפוקתם.

אני עובר עתה לנקודה העיקרית, חקר הבנייה. אבניאל הציג את השאלה: לשם מה באה ההרחבה של המפעל 2, אני טוכן להסכים שיש כמה מפעלים אשר כאשר לוקחים אותם במסד היה הראשונה, בשלבים הראשונים - אני נראה שאין להם תקווה, אולם/מביאים בחשבון את הפרספקטיבה - מטעמי שאפשר לתלות בהם תקוות. כאשר הוקם בית-חרושת זה התנהל ויכוח, לוגסת הורכוח אשר התנהל בנוגע לשני בתי-חרושת לצמיגים, הפינים רצו להקים כגון בית-חרושת, אבל רצו לעשות זאת עם "סולל כונה", אז נשמעה הטענה לתת זאת למשקיעים מארצות הברית, שהם: משקחת סייזור החברה הכלכלית ל:ארץ-ישראל, לואיס וולפסון ומרזלצמן, בן העסקיעו כספיים במפעל משפחת ספיר מאיטליה, מר, פריילין מאוסטרליה ומר פפר מאמריקה הדרומית-יכולם אנשי תעשיית נייר, כעת רשומים או חתומים בחברה 1000 בעלי מניות.

השלב הראשון הוא הבאת הפאלפ והפיכתו לנייר, וזה חוסך 900,000 - 800,000 דולר. נאין לזלזל בכך. אולם ההרחבה טכנית על צורת בית-חרושת לתאית מבועולי תירס - ואז הענין משתנה מן הקצה אל הקצה.

אנו צורכים 40 אלף טון נייר, וגיבול האוכלוסיה במשך ארבעת השנים הבאות כ- 30% - 25% מהעליה נהררבו הטבעי יעלה את התצרוכת שלנו בנייר ל- 60 אלף טון תוך ארבעה שנים. מפסת אמנם לקנות נייר זה בחו"ל, אבל טוב יהיה אם מתוך כמות זו של 60 אלף טון, כ- 40 - 35 טון נייר בעצמנו. תעשייה זו תעסיק כ- 500 איש, והם משקיעים בה 10 מיליון. בשלב כזה החשבון כבר לא יהיה 900,000 דולר בלבד, אלא הוא יגיע ל- 4 מיליון דולר.

כמה יעלה הפאלפ?

שר המסחר והתעשייה פ. ספיר:
1.640 ל"י, לזה אני מוסיף 25%.

הם אינם מבקשים הלנואה של 10 מיליון דולר, במכום זה כלולים 3 מיליון דולר שנשלם למפרע על-חשבון ה"בונדס", חשוב שיהיו 1000 בעלי מניות, שיניסו עוד 2000 בעלי מניות אשר יוכלו לקבל 6% דיבידנדה וישקיעו 10 מיליון דולר, במרוצת הזמן אחוז הפאלפ המקומי ילך ויגדל.

בית-החרושת ייצר 30 - 25 אלף טון. עם ההרחבה, הצריכה כיום היא 40 אלף טון. אני רואה חשבון של כ- 4 מיליון, ובמשך הזמן סכום יותר גדול, אם יקיסו במרוצת הזמן 3 - 4 יחידות, החשבון יהיה ניכר.

מ. אולמרט:
אנו מקיימים עם פינלנסה סחר חוץ ושולחים לשם תפוזים, לנו חשוב לסטור על הטווקים היכולים לקנות תפוזים על-סמך סחר חליפין.

הינד ב. אבניאל:
אנו שמחים על כל מפעל, יהיה זה פרטי או של אמפי, הקוסם בישראל, בתנאי שיעמוד על רגליו. בוודאי שאקבל בשביעות רצון מה שהודיע השר, אבל הובא לגדיעת שוועה פנימית של שה הסחר והתעשייה קבעה, שלא כדאי להרחיב את המפעל גם על נייר דק, מה בקבע בענין זה?

אד

ג. שוקן:

את התמית הושבים לייצר סחירס. האם זהו תמית שתהיה סחירס סבחינה כלכלית ומסחרית בשביל כל סוגי הנייר? האם ייצור זה לא יביא לידי התייקרות נוספת של הנייר, מפילו אם תמאט ההנחה ששער הדולר הנחסך יהיה כל-כך נמוך? האם בשביל כל סוגי הנייר זהו תמית רנטבילית, אף בשביל נייר עתונים?

יש האומרים כי סבחינת היקפו של המפעל, אין הוא יכול להיות רנטבילי לגבי סוגים מסוימים של נייר, כמו למשל נייר עתונים. בדרך-כלל הושבים שאין זה רנטבילי להקים בית-חרושת לנייר עתון אם תפוקתו היא פחותה מ- 50 אלף טון לשנה. תפוקת בית-חרושת הקיים היא כיום 15 אלף טון, וגם לאחר ההרחבה התפוקה תגיע ל- 25 אלף טון בלבד, היינו - סחצית מהכמות הסינימלית הדרושה כדי שהמפעל יהיה רנטבילי.

שאלתי היא - האם הפיצול של סוגי הנייר וההיקף הסומצם לגבי סוגי הנייר לא יהנו גורם סחמיד של התייקרות סיוחדת של הנייר בארץ?

השר אשר שהגורמים להתייקרות נובעים מיגור הפצרכים האחרים המקומיים שמשתמשים בהם במפעל. זהו שאלה יסודית בכלכלה שלנו: האם יש הכוח בכך שהייצור בארץ יהיה יותר יקר מאשר בכל ארץ אחרת? האם אין יכולים אנו להתרכז באותם ענפים שבהם אנו יכולים להיות זולים גם בהשוואה לשוקי העולם - ויש ענפים כאלה, ואני מתאר לעצמי שיש ענפים נוספים שבהם אפשר להגיע לכך אם ישנו כמה דברים. יש כמה ענפים אשר בגלל טעמים טובים יביאם, התנאים שלנו אינם סחירס לייצור באותו סחיר נמוך כמו בארצות אחרות. האם לא מוטב היה שנתרכז בענפים כסני תעשיית הצטיגית, שבה אנו בני-תחרות, או בענף הקונפציה אשר התפתח בזמן התחרון בפרסיה נורמלית? האם על-ידי כך שאנו מקימים תעשיות שאנו יוצרים מראש שבהן לא נוכל להגיע למחיר הנמוך הקיים בארצות אחרות - אין אנו מקבלים על עצמנו מעטסה אשר גמפנו של דבר לא נוכל לעמוד בה סבחינה כלכלית?

בין הגורמים להתייקרות הנכיר השר את ענין האשמל. כאן אני נסצא במבוכה, כי ססקורות שונים שמענו מספרים אחרים. בעתון הארץ פורסמה סדרת מאמרים על חברה האשמל. החומר שנתקבל מהנהלת החברה מוכיח, שהחשכל בישראל זול יותר גם לתעשיה.

שר המסחר והתעשיה פ. ספיר:

סחר חליפין עם פינלנד - יש להביא בחשבון שגם בסחורות שאנו שולחים לארץ זון יש 50% דולרים חפשיים. אנו חותרים להגיע למסחר חפשי שאינו סנוס על "קלידינג" - ואינו סולזל ב"קלידינג". אנו סבליטים מדי שנה בשנה את הצורך בהקטנת החלק של ה"קלידינג" במסחר החוץ. כאשר פינלנד הרגישה עצמה קצת יותר חזקה סבחינה כלכלית - היא סיד הקטינה את היצוא שלנו אליה בחצו.

בהסכם שלנו עם סר מיסול על הרחבת בית-החרושת עם השקעה של 10 מיליון דולר יש טעיף האומר, שכל סה שקסור ביצוא - צריך להיות בהפדש קטן או זהה למחירים בארצות אחרות. נייר בשביל ייצוא תפוחי-זהב לא יכול להשוות יותר סקר מאשר אותו נייר שסבימים סהחוץ. יכול להיות הפרש של 5% בערך.

דוקא לפינלנד אין סייצאים תפוזים בכמויות גדולות. לא אמרתי שסחירי תפוחי-זהב יהיו כמו השנה. יתכן סאד שכאשר ניצא 15 מיליון חיבות - וזה יהיה תוך 6 - 5 שנים - גם הסחירים הנורמליים יהיו יותר נסוכים. אבל אנו נכל-זאת צורכים נייר, נגיע בוודאי לצריכה של 60 אלף טון תוך חמש שנים, וצני יכולים לסמוך דק על נייר סהחוץ.

אינני מתחייב מראש לקבל כל מה שאומרת ועדה ציבורית שאנו מקימים. לפני נסיעתי לארצות-הברית היה בתכנית לגטור את הסכם עם מר מייזר, כי אנו מעוניינים בטשקיעים מהחוף. דו"ח הוועדה נתקבל, ואני לפני נסיעתי שוחחתי בנדון עם ד"ר ליתמן. אני מודיע שהוא אמר לפי בפירוש לגטור אתו, לא היה שום הסכם עד לנסיעתי לארצות-הברית. בכל מקרה הייתי פוסק שצריך לגטור עם בית-החרושת, היות והייצור שלו קשור בפאלפ ושימוש בפסולת של החקלאות. עלינו לעבור לקנה-סוכר כדי לאפשר עונה יותר ארוכה בבית-החרושת לסוכר. הדבר הגורלי לגבי בית-החרושת הוא שיוכל לעבוד תקופה יותר ארוכה ולא רק 90 יום. הדבר ניתן אם ייצרו או יפיקו סוכר גם מקנה-סוכר. בית-החרושת לנייר בנוי על פאלפ וקנה-סוכר. הדברים הללו משתלבים, והם קצת יותר מסובכים מאשר הם נראים בתחילה.

ייצור התאית הוא כדאי, ואין כל ספק בדבר. זה דנטבילי ומשנה את כל הקלקולציות. אני יודע שבעיית יצור נייר עתון היא רגישה, אבל היות ובית-החרושת יגיע לייצור של 30 אלף כאשר התצרוכת תהיה באותה תקופה 60 אלף טון - אזי יתכן ונוכל לאפשר לבית-החרושת יותר מרחב תמרון, ואת סוגי הנייר היותר יקרים - נוכל להביא מהחוף.

קבלתי תזכירים רבים בענין ייצור הצמיגים המקומי. בידי היה תזכיר מגוף מוסמך - משטרת ישראל - אשר טען כי יש לבטל את הענין. כאשר הגיעו שם לייצור של 9,000 - 7,000 טון - נשתנה כל הקלקולציה. הגענו לכך שאנו מייצאים צמיגים להרבה ארצות, והשנה יגיע היצוא ל- 4,5 - 5 מיליון דולר. גם מר מייזר מאמין שהוא ייצא נייר של בית-החרושת בעונות מסוימות.

אינני מאמין שיש ענפים שאנו יכולים להתרכז בהם, ענפים שהם נראים כזולים, ועל-כך לבנות את התעשייה. אם נדרש להתרכז בענפים כאלה - אינני יודע במה נתרכז. מה אצלנו יותר זול מאשר במקומות אחרים - החסל, המינרלים, המחצבים, כוח הגדם, התנאים הסוציאליים, רמת החיים, חמרי-הגלם, ההובלה? על יסוד מה ניצר יותר זול מאשר אחרים? אין שחר לסענה שאצלנו החסל לתעשייה יותר זול מאשר בארצות-הברית. אנו טובילים את הדלק בדרך ארוכה, וגם הצינור שלנו איננו הצינור הכלכלי ביותר. ואשר לתעשיית הקונפקציה - בקשתי להקים ועדה לבחינת בעיות הקונפקציה במטרה להגדיל ולהגביר את היצוא.

אני מקווה שבית-החרושת יגיע לייצור של 30 - 25 אלף טון נייר עם תאית שמחציתה ישראלית. אני מאמין שזה יוריד את המחירים ויגדיל את הערך של שער הדולר הנתסך.

שאלתה בענין אחסנת הכותנה

=====

היו"ר ב. אבניאל: פנו אלי מלשכת המסחר וגם אנשים מודדים בטענה, שהמשלה משקיעה כספי פיתוח להקמת מחסנים לכותנה, בשעה שיש בעלי מחסנים פרטיים המוכנים באותם תנאים ובלי כסף מטשלת להקים את המחסנים הנוספים הדרושים ולקיים את המחסנים הקיימים לא כולם מנוצלים. האיחסון של מועצת הכותנה מגיע היום ל- 200,000 - 150,000 ל"י לשנה כבר היום. נשאלת השאלה; מדוע לא לתת לבעלי איחסון, גם אם הם פרטיים, לבצע את הדבר? מדוע צריך להוציא על כך כספי פיתוח, כאשר יש הון פרטי המוכן לעשות זאת. למה למסור זאת למועצה לשיווק? איזו שייכות יש לה למסחר זה? מועצה זו איננה גוף מסחרי.

שר המסחר והתעשייה פ. ספיר: ישנתי היום עם אנשי לשכת המסחר, עם בא"י-כוח מועצת הכותנה, שיוצגה על-ידי מר סולץ מהתאחדות האיכרים ומר נויסטרק טעם בית-שאן וגם עם האינטרסנטים של המחסנים. שוחחנו על נושא זה וסיימנו את הענין לשביעות-רצון כל הצדדים.

בישיבה ג' בנכח סוכסי משרד החקלאות וסוכסי
משרד המסחר והתעשייה. מסתבר שבשביל 50 אלף דונם כוחנה הסניבים
3,000 טון דרוש שטח של 14,000 מט"ר. לשם כך נחוץ סכום של 52 אלף
ל"י לשנה ולא 150 אלף ל"י. מועצת הכוחנה הקימה מחסן על-יד ג'נין,
2 בנית-שאן, 1 בגת ואחד ליד הרצליה.

אשר להפרש בקלונציות - טענתם היא, שלו
מסרו להם את הכל הם היו עושים זאת ב- 20 אלף ל"י יותר בזול. אנשי
המקצוע של משרד החקלאות ושלנו יחד עם אנשי הכוחנה טוענים, שלא
כל הכוחנה ניתנת לאחסנה כזו. זהו צד מקצועי-טכני. איש איננו מוכן
להשקיע במצעים בוספים. הם אומרים שיש להם מחסנים של 72,000 מט"ר,
ואנו נוכל להקדיש להם שטח סטטיק בתל-אביב ובחיפה.

סוכם בינינו שמתוך השטח של 14,000 מט"ר הדרוש,
6,000 מט"ר ימסרו להם בתל-אביב ובחיפה, כי 8,000 מט"ר נחוצים במקומות
מחיימים. היות וכולם מאמינים שבשנה הבאה יצטרכו 30,000 מט"ר, ועדה
בינטטרדית תבחון אם צריך לבנות מחסן סרנזי בלוד או להסתפק במחסנים
הסרנזיים בתל-אביב ובחיפה.

חוקי להחזרת תקפו של תקנות ההגנה (הוראת שעה) תשי"ז - 1957.

היו"ר ב. אבניאל: עלינו להגדיר את חוקי תקנות ההגנה. אני
מציע להכניס כאן תיקון אחד שכל המתווכחים בדיון
האחרון דיברו עליו במליאה, - היינו הפרק של ועדת העררים שהכנסנו אותו
לחוק היסודי השלם. היות וקבלנו כבר את המושג של ועדת עררים בחוק
הקבוע - אין כל רע אם נעתיק בדיוק את הנוסח שנתקבל בהסכמה כללית לחוק
הזמני.

ש. שורש: אני מציע לאשר את התקנות ללא כל תיקונים.
לי בראה שבהארכה לחצי שנה לא כדי להכניס
תיקונים חלקיים.

ג. שוקן: המציאות הוכיחה שהמצב הנוכחי איננו משביע-רצון
בשביל הגורמים הלכלכליים, וגם ששנת החדשים הבאים
הכלכלה צריכה לפעול. אינני רואה כל סיבה עובדתית מדוע לא להכניס כאן
את הפרק של ועדת העררים, המהווה חטיבה שלמה שאיננה גורעת מסמכויותיו
של אשר וסדרי הפיקוח? הדבר היחידי שיחוקן יהיה, שיצרן או מי
שירגיש עצמו נפגע - תהיה לו דרך יותר יעילה לטעון את טענותיו
ולזכות להאזנה יותר מאשר עו כה.

היו"ר ב. אבניאל: למעשה אנו במשך השנה האחרונה או השנתיים האחרונות
הכנסנו בחוקים אלה שלושה תיקונים. אין אנו
מכניסים תיקון במשהו שאיננו קיים; ועדת עררים קיימת, אלא שהוועדה
הגיע לכלל דעה, בהסכמת נציג המשרד, בדבר הרכב שונה. היות וזה הוסכם
על דעת הוועדה - מדוע לא נכניס זאת לחוק זה.

ש. שורש: מן הדין היה לשמוע את חוות-דעת המשרד בנדון.

היו"ר ב. אבניאל: אני משוחח על כך עם נציג המשרד. אם הוא יסכים
לכך - נכניס את התיקון; אם לאו - אביא את
הענין לבירור בישיבה הבאה.

ש. שורש: אני מציע לשמוע את נציג המשרד בנדון. הוא
הסכים לנושא לגבי חוק הפיקוח על מצרכים
ושירותים ולא לגבי הארכת התקנות. לא קבלנו בוועדה בוסח אחיד
בפיק זה. היו הסתייגויות.

היו"ר ב. אבניאל: אני מציע להכניס כאן אותם הדברים עליהם הסכמנו, וגם כן בתנאי שצאי המשרד יסכים לכך. אם לאו - אביא את הענין לוועדה להצבעה.

ב. אזניה: אני מבקש לשמוע את הנוסח.

(היו"ר קורא את סעיפים 17, 18, 19 ו-20 לחוק, לפי הנוסח המחוקן שנתקבל בוועדה.

ש. שורש: לסעיף 20 יש הסתייגויות. לא היתה כאן הסכמה.

היו"ר ב. אבניאל: אני מציע להכליל בתקפן של תקנות ההגנה את הפרק של ועדת עררים, כפי שנתקבל בוועדה בסעיפים 17, 18, 19 ו-20.

ב. אזניה: אני מציע לא להכניס כל תיקונים.

ה צ ב ע ה

- 3 - בעד הצעת חבר-הכנסת אבניאל להכליל בתקנות ההגנה את סעיפים 17, 18, 19 ו-20 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, כפי שנתקבלו בוועדה
- 3 - בעד הצעת חבר-הכנסת אזניה שלא להכניס כל תיקונים

היו"ר ב. אבניאל: כיוון שהקולות היו שקולים - נביא שתי נוסחאות.

(הישיבה נועלה בשעה 13.00)